

De stilte die kwam

Dagenlang zat ik aan mijn laptop gekluisterd. Ik typte het ene na het andere dagboekstukje. Bladerde driftig in mijn Bijbel, versleet studieboeken en deelde wat ik leerde. Totdat het dagboek af was en ik opeens geen doel meer had. Dat was vreemd, want vaak was ik in de afronding van een boek alweer bezig met het volgende boek. Maar nu had ik gewoon geen idee. Nou ja, ideeën genoeg, maar niet de vrede van God over een idee.

In de stilte die kwam, ging ik lezen in mijn Bijbel. Ik koos voor het Oude Testament, want ik wilde meer weten over wat het volk Israël was overkomen vlak voor, tijdens en na hun ballingschap. Waarom? Ik kwam tot de ontdekking dat ik hier nauwelijks iets over wist en dat er aardig wat Bijbelboeken in deze periode geschreven zijn. De profeten zelf waren voor mij ontoegankelijk terrein. Ik begreep ze gewoon niet. Als ik het las, dacht ik vaak: wat betekent dit nu eigenlijk, wat wordt er met deze woorden bedoeld? En is dit nu al gebeurd of gaat dit nog gebeuren en wanneer dan?

Nu kun je je afvragen: is het erg dat je dit niet zo precies weet? Zijn dit nu de boeken waar we echt wat mee moeten? Ik vond van wel. God geeft als opdracht dat we acht moeten slaan op het profetische Woord (2 Petrus 1:19). En daarnaast zit ik nu eenmaal zo in elkaar dat ik het dan wil weten ook. Dus ik begon te lezen in Ezra, Nehemia, Jesaja, Jeremia, Ezechiël en Daniel. Een algemene blik op deze boeken, leerde mij al zoveel. Maar het werd tijd voor het betere graafwerk.

Met een grote notitiebijbel, een fijnschrijver en gekleurde potloden ging ik ijverig aan de slag. Het Bijbelboek Jeremia moest eraan geloven. Ik kwam erachter dat er nog veel meer schatten waren dan dat ik op het eerste gezicht had gezien. Nu ben ik bijna klaar en het doet een beetje pijn om afscheid te nemen van deze bijzondere profeet. Maar er wacht me vast iets moois straks met Ezechiël. Ik heb niet de verwachting dat ik straks alles op een rij heb. Maar ik weet wel dat ik rijk word van alle stukjes goud die God mij aandraagt. Dus ga ik door met graven en probeer Zijn stem te verstaan.

Het voelt niet altijd fijn. Sterker nog, ik voel me soms nutteloos nu ik niks schrijf. En ook niet eens weet waarvoor ik de Bijbel bestudeer. Het concrete doel is er nog niet, een volgend boek zit niet in mijn hoofd. Ja, deze nog-niet-periode vind ik lastig. Aan de andere kant probeer ik steeds meer te beseffen dat het Gods genade is. Ik ben precies daar waar Hij mij wil hebben: aan Zijn voeten. Elke dag voedt Hij mij in Zijn liefde en heb ik kostbare momenten met Hem. Hij openbaart mij prachtige lessen uit Zijn Woord en telkens ontdek ik iets meer van Zijn plannen met deze wereld, met Zijn gemeente en Zijn volk Israël. Wat leven we in een spannende tijd!

Wie weet mag ik op een dag wel weer wat opschrijven. Zet ik de eerste woorden op papier van een nieuw boek. Maar tot die tijd verdiep ik mij in het mooiste boek dat er is.